

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/129/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125011447
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3125011447.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Miroslavy Šibíkovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 06. novembra 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. D. XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ilava, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 75PP/4/2025 zo dňa 07.10.2025 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. A. zamietla, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Odsúdený A. A. je vo výkone trestu odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp. zn. OT/14/2024 zo dňa 19.01.2024 pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., na výkon ktorého nastúpil dňa 20.02.2024 a ktorý má po započítaní predpokladane vykonať dňa 19.06.2026.

Následne má nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp. zn. OT/27/2023 zo dňa 26.02.2023 v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. OT/27/2023 zo dňa 28.03.2024 (o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia) pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., ktorý trest má predpokladane po započítaní vykonať dňa 15.12.2026.

A nakoniec má nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 74T/67/2024 zo dňa 28.06.2024 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorý trest má predpokladane vykonať dňa 15.03.2027.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 75PP/4/2025 zo dňa 07.10.2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. s použitím § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. zamietnutý návrh odsúdeného A. A. o podmiennečné prepustenie z výkonu vyššie uvedených trestov odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odsúdený sťažnosť, zahlásiac ju do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že nesúhlasí s tým, že čiastočne viní okolie zo spáchania trestného činu. Skutok priznal a oľutoval, priateľke sa ospravedlnil a ku svojej trestnej činnosti je kritický. Na jeho osobu bolo vypracované subjektívne hodnotenie, nie objektívne. Má za to, že za dané trestné činy bol odsúdený, tým pádom nie je možné hodnotiť resocializačnú prognózu a vyčítať mu riziko recidívy. Napadnuté uznesenie aj hodnotenie na

jeho osobu sú zmätočné. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a vyhovel jeho návrhu o podmiennečné prepustenie.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, a takto dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade uvádza, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval na verejnom zasadnutí, na vykonanie ktorého mal inak splnené všetky zákonné podmienky, pričom napadnuté uznesenie vyhlásil po vykonaní (podľa názoru krajského súdu) potrebného aj dostatočného dokazovania. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa pred súdom prvého stupňa k priebehu svojho doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhoval svoje podmiennečné prepustenie.

Z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa sa zaoberal zákonnými podmienkami pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák.

K splneniu týchto zákonných podmienok krajský súd uvádza, že splnenie formálnej podmienky z pohľadu dĺžky doteraz vykonaných trestov odňatia slobody bolo preukázané, nakoľko odsúdený už vykonal zákonom požadované časti z výmer všetkých uložených trestov odňatia slobody (viac ako 1/2 z uložených trestov odňatia slobody) (ďalej len „trest odňatia slobody“).

Krajský súd sa tiež stotožnil s ďalšími závermi súdu prvého stupňa, že u odsúdeného už neboli splnené obidve materiálne podmienky spočívajúce v polepšení sa a očakávaní vedenia riadneho života na slobode. K tomu krajský súd dodáva, že predovšetkým splnenie týchto dvoch zákonných podmienok je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. majú konajúce súdy hodnotiť dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne.

Krajský súd považuje v prvom rade za potrebné zdôrazniť, že o výmere trestu, teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného primárne rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane ale zákonodarca ustanovil možnosť predčasného podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i kratším výkonom tohto trestu, než ho uložil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení a pri nadväzujúcom plnení povinností odsúdeného a jeho správaním preukazujúcim polepšenie dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúca už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca ale neurčil povinnosť podmiennečne prepustiť každého odsúdeného (Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť...), ale ponecháva na úvahu súdu na základe dôkazov posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby vykonal celý uložený trest odňatia slobody.

K otázke posudzovania preukázania polepšenia krajský súd považuje tiež za potrebné poukázať na to, že polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatel'ovej osobnosti, ktorý sa, pravda, navonok prejavuje iba v jeho správaní. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení treba práve rozlišovať, kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale nie však jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať na jeho polepšenie.

Podrobným preskúmaním veci dospel krajský súd k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody u odsúdeného možno hodnotiť ako „priemerný“, a preto nesvedčiaci o jeho polepšení. Krajský súd k tomu

dodáva, že vzhľadom na dĺžku doteraz vykonaného trestu odňatia slobody (od 20.02.2024) nemožno pre vyslovenie záveru o polepšení sa odsúdeného považovať za dostatočnú ani tú skutočnosť, že mu bola uložená jedna disciplinárna odmena.

Krajský súd v tejto súvislosti zároveň upriamuje pozornosť aj na skutočnosť, že postoj odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti je čiastočne kritický (z hodnotenia ústavu na výkon trestu vyplynulo, že spočiatku mal nekritický postoj a v priebehu výkonu trestu odňatia slobody ho prehodnotil a v súčasnosti je čiastočne kritický – verbálne prejavuje ľútosť, avšak čiastočne viní aj okolie, ku ktorému konštatovaniu sa odsúdený na súde prvého stupňa nijako nevyjadril). Krajský súd k tomu dodáva, že takýto „jeho postoj“, keď si svoje negatívne konanie a jeho závažné dôsledky po vykonaní prevažnej časti trestu odňatia slobody naďalej dostatočne neuvedomuje (nepripúšťa), nemôže byť prejavom polepšenia.

Zároveň krajský súd dodáva, že iba osoby podieľajúce sa na prevýchove odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody môžu podať objektívny obraz o stupni nápravy (jeho polepšení), pričom krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by hodnotenie ústavu na výkon trestu v smere vyhodnotenia jeho polepšenia/nepolepšenia akokoľvek spochybňovali, a to aj napriek sťažnostným námietkam odsúdeného.

Krajský súd ma za to, že práve naopak kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti je jedným zo základných a podstatných predpokladov, na základe čoho možno dospieť k záveru, že odsúdený sa polepšil a trest odňatia slobody, ktorý doposiaľ vykonal, mal naňho určitý pozitívny prevýchovný vplyv, čo však zjavne nie je prípad odsúdeného.

Preto aj podľa názoru krajského súdu odsúdený v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody dostatočne nepreukázal schopnosť viesť riadny život (nepolepšil sa).

Na úplný záver k nespĺneniu prvej materiálnej podmienky spočívajúcej v polepšení sa krajský súd uvádza, že ak súd nezistí „polepšenie sa“ odsúdeného, veľmi ťažko môže dospieť k záveru, že by po podmienечnom prepustení na slobode už viedol riadny život (druhá materiálna podmienka).

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na zistenia, že odsúdený je kriminálne narušenejšou osobou so sklonsmi k páchaniu rôznorodnej trestnej činnosti, pričom doposiaľ má v odpise registra trestov evidovaných už 7 záznamov (od roku 2013 ide spolu o 6 záznamov) a v minulosti už bol vo výkone trestu odňatia slobody (vykonal ho dňa 26.02.2021). Teda aj z pohľadu predchádzajúcich odsúdení mal teda odsúdený dostatok možností preukázať snahu o vedenie riadneho života a zmenu svojho správania, avšak tieto nevyužil.

Odsúdený spôsobom svojho predchádzajúceho života teda preukázal, že „len hrozba“ výkonu trestu odňatia slobody skutočne nepostačuje na splnenie zákonom predpokladaného účelu trestu a je potrebné na neho pôsobiť práve výkonom trestu odňatia slobody, pretože zjavne na slobode nie je schopný viesť riadny život a tento je schopný viesť naopak iba v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody (s poukazom na vyššie uvedené konštatovanie, že počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody sa nepolepšil).

Zároveň v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 482/18 zo dňa 28.11.2018, z ktorého vyplýva, že najmä opakovane páchaná trestná činnosť v krátkych intervaloch nasledujúcich po prepustení z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody môže naznačovať, že od odsúdeného nie je možné očakávať vedenie riadneho života.

Naviac ani ústav na výkon trestu neodporučil podmienечné prepustenie odsúdeného, pri konštatovaní jeho menej priaznivej resocializačnej prognózy a stredného rizika recidívy trestnej činnosti, s ktorými závermi sa aj krajský súd stotožnil.

Tiež bolo potrebné v neprospech odsúdeného ešte prihliadnúť aj k tomu, že aktuálne vykonáva trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Účelom trestu je okrem iného i ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov. Je v záujme dovŕšenia nápravy odsúdeného a splnenia účelu nariadeného trestu odňatia slobody, aby ho odsúdený aj naďalej vykonával.

Preto krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú, keď odsúdený nespĺňal dve z troch zákonných podmienok na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.